

nut i slib, že hajný udá a odhadne způsobené škody podle nejlepšího svého vědomí a svědomí, a požádá nápravy škod cestou zákonnou. Je-li pak nezbytným předpokladem správných údajů o rozsahu (výši) škody způsobené odcizením dříví je zjištění rozměrů (změření) kradených dřev, nemůže býti důvodné pochybnosti o tom, že do oboru (služební) působnosti lesního hajného náleží a z jeho služebních úkonů je — nerozhodne-li se z té či oné příčiny k zabavení dříví, při jehož odcizování pachatele přistihl — i změření kradených kusů dříví, takže je ve změření stromků stěžovatelem kradených přísežným lesním hajným B-em správně spatřován napadeným rozsudkem služební úkon vrchnostenské osoby, jehož úmyslné maření nebezpečnou vyhrůžkou naplňuje skutkovou podstatu zločinu podle § 81 tr. zák.

Čís. 4806.

V rozšiřování tiskopisu obsahujícího několik projevů zakládajících skutkové podstaty trestných činů různé povahy a různého významu právního, jde o skutek jediný a jednotný.

Byl-li kdo pravoplatně odsouzen pro přečin čl. III-čís. 3 zák. čís. 142/1868 a přestupek § 23 tisk. zák., spáchané rozšiřováním letáku, brání zásada ne bis in idem opětnému jeho stíhání a odsouzení pro přečin §§ 488, 491 tr. zák. a čl. V zák. čís. 8/1863 ř. zák., spáchaný rozšiřováním téhož tiskopisu, třebaže pro jiné části jeho obsahu, než které byly podkladem onoho rozsudku; účinnosti oné zásady není tu na újmu okolnost, že tu i tam je k jednání a rozhodování příslušný soud jiného složení; skutečnost onoho odsouzení je událostí procesní, kterou může zrušovací soud zjistiti přímo ze spisů.

(Rozh. ze dne 11. října 1933, Zm I 538/32.)

Pravoplatným rozsudkem krajského soudu v Mostě ze dne 17. prosince 1931 byl obžalovaný uznán vinným přečinem zanedbání povinné péče podle čl. III-čís. 3 zák. č. 142/1868 ř. zák. a přestupkem § 23 tisk. zák., spáchanými tím, že dne 29. července 1930 bez povolení rozdával tiskopis »J. A.«, jehož obsah zakládal skutkovou podstatu zločinu podle § 15-čís. 3 zák. na ochr. rep. Z tohoto trestního řízení bylo usnesením radní komory téhož krajského soudu ze dne 21. května 1931 podle § 57 tr. ř. vyloučeno trestní řízení proti témuž obžalovanému pro přečin podle §§ 488, 491, 493 tr. zák. a čl. V zák. čís. 8/1863 ř. zák., spáchaný tím, že téhož dne (29. července 1930) rozšiřoval řečený tiskopis »J. A.«, jehož jinými místy byla uražena vláda Československé republiky, a to vzhledem k tomu, že příslušným je podle § 28 zák. čís. 124/1924 soud kmetský. Státní zastupitelství pak podalo na obžalovaného obžalobu pro tento přečin, avšak rozsudkem krajského soudu v Mostě ze dne 21. května 1932 byl obžalovaný podle § 259-čís. 2 tr. ř. z obžaloby zproštěn.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do tohoto rozsudku.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňující důvody zmatečnosti podle čís. 5 a čís. 9 a) § 281 tr. ř. nemůže ani za předpokladu důvodnosti vznesených výtek a námitek míti úspěch, protože dalším stíháním obžalovaného — a takovým stíháním bylo by i zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci soudu prvé stolice k opětnému projednání a rozsouzení — byla by porušena zásada o nepřípustnosti opětného stíhání skutku již pravoplatně rozsouzeného (bez předpokladů a povolení obnovy), jíž jest zrušovací soud vázán neméně než soudy prvé stolice a jíž může, třebaž neobsahuje napadený rozsudek o předchozím odsouzení výroku nebo zjištění, zrušovací soud zjednati průchod, protože jde v dotčených skutečnostech o procesní události, jež lze zrušovacímu soudu přímo poznati ze spisů krajského soudu v Mostě. Skutkovým podkladem napadeného rozsudku jest, že Adolf S. rozšiřoval dne 29. července 1930 v Ž. neperiodický tiskopis »J. A.«. Týž skutek jest i podkladem rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 17. prosince 1931, jímž byl Adolf S. pro přečin čl. III čís. 3 zákona čís. 142 ř. zák. 1868 a přešůpek § 23 zákona o tisku odsouzen do tuhého vězení v trvání 8 dní, doplněného jedním postem. Totožnost skutku, jehož podstatou jest rozšiřování dotčeného letáku, není rušena tím, že ten který z obou rozsudků činí předmětem svých úvah jiné části obsahu letáku. Jdeť v rozšiřování tiskopisu, obsahujícího několik částí (projevů) zakládajících skutkové podstaty trestních činů různé povahy a různého významu právního, o skutek jediný a jednotný (srovnej nález čís. 4346 sb. n. s.), o zcelené uskutečňování jediného rozhodnutí vůle pachatelovy, směřujícího k tomu, by se známý nebo neznámý mu obsah tiskopisu dostal k vědomosti jiných osob, aniž jest — jak tomu může po případě býti u původce závadného projevu (srovnej nález čís. 2154 sb. n. s.) — možným předpoklad, že různými částmi obsahu tiskopisu (projevu) byla uskutečňována opětná, samostatná, různá rozhodnutí vůle. Onen rozsudek byl k odvolání veřejného obžalobce ve výroku o trestu změněn potud, že se trest obžalovanému zvýšil na tuhé vězení 14denní, postem zostřené, a to rozsudkem vrchního soudu v Praze ze dne 16. února 1932. Tím bylo o vylíčeném skutku obžalovaného pravoplatně rozhodnuto, a opětnému stíhání a odsouzení Adolfa S-a — byť i s hlediska jiné kvalifikace skutku — v řízení, v němž by bylo pokračovati v případě zrušení napadeného rozsudku, brání zásada »ne bis in idem«, jelikož není ve spisech ani vzdáleného poukazu na předpoklady obnovy trestního řízení. Účinnosti této zásady není na újmu okolnost, že k jednání a rozhodování o dotčeném skutku jsou podle té neb oné právní kvalifikace skutku příslušnými a to výlučně soudy různého složení (srovnej k tomu i nález býv. nejvyššího soudu vídeňského čís. 4352 úř. sb. vídeňské), najmě když trestní řád připouští vyloučení a oddělené provedení trestního řízení proti témuž pachateli jen pro určitý trestný skutek (§ 57, srovnej i § 263 a § 363 čís. 3 tr. ř.), nikoliv pro další kvalifikaci téhož skutku a když hrubšímu porušení hmotného práva trestního lze účinně čeliti jednak ovšem jen po určitou dobu ces-

tou upravenou § 363 čís. 4 tr. ř., jednak cestou obnovy trestního řízení podle § 356 tr. ř. Další úvahy o důsledcích případné skutečnosti, že pachatel obsah jím rozšiřovaného tiskopisu neznal, pro otázku přípustnosti dvojího hodnocení a odsouzení činnosti rozšiřovatele (srovnej náleze čís. 3582 sb. n. s.) nebyly by v tomto úseku řízení na místě, jelikož napadený rozsudek zjišťuje, že S. obsah letáku znal, ovšem v příkrém rozporu s rozsudkem ze dne 17. prosince 1931, jenž vyslovil — aniž mu veřejný obžalobce zmateční stížností odporoval, že nebyla vyvrácena obhajoba S-ova, že obsahu letáku nerozuměl.

Pro vyličenou nepřípustnost dalšího stíhání obžalovaného pro skutek, pro který jest už pravoplatně odsouzen, bylo zmateční stížnost veřejného obžalobce zamítnouti, aniž třeba zkoumati, je-li napadený zprošťující rozsudek stížen zmatky, které mu stížnost vytýká.

Čís. 4807.

Ke skutkové podstatě přečinu zlehčování podle § 27 zák. čís. 111/1927 je po stránce subjektivní potřebí zvláštního zlého úmyslu, totiž úmyslu přivoditi prospěch neb újmu jednoho soutěžitele v poměru k jiným soutěžitelům (t. zv. úmyslu soutěžitelského).

Zlehčování po rozumu § 27 zák. o nekalé soutěži se nedopouští, kdo jednal jako úředník ve smyslu vl. nař. čís. 104/31 sb. z. a n. a zákona čís. 165/24 sb. z. a n. z příkazu svého představeného v okruhu své úřední činnosti.

(Rozh. ze dne 12. října 1933, Zm I 848/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost soukromého obžalobce do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 15. září 1932, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 2 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin podle § 27 zák. o nekalé soutěži čís. 111/27 sb. z. a n.

Důvody:

Zmateční stížnosti dovolávající se důvodu zmatečnosti čís. 4, 5, 9 a) § 281 tr. ř. nelze přiznati oprávněnost. Ke skutkové podstatě přečinu zlehčování podle § 27 zák. o nekalé soutěži obžalovanému za vinu davaného, je po stránce subjektivní potřebí zvláštního zlého úmyslu, totiž úmyslu přivoditi prospěch nebo újmu jednoho soutěžitele v poměru k jiným soutěžitelům (t. zv. úmyslu soutěžitelského), jak to též zákon o nekalé soutěži, vytyčuje v § 27 pojem zlehčování, jasně vyslovil slovy za »účelem soutěže«. Nálezací soud vyloučil v souzeném případě tento úmysl soutěžitelský a neshledal proto v jednání obžalovaného skutkovou podstatu přečinu zlehčování, zjistiť, že obžalovaný nepřiznivý posudek o preparátu »D. p. 20« podal jako úředník zemského výzkumného ústavu zemědělského na příkaz svého představeného, který mu dotaz, týkající se onoho preparátu, dal k vyřízení a účastniv se zkou-